

Το «δίκιο του εργάτη» επιβάλλεται με απεργιακούς αγώνες ανατροπής και όχι με προτάσεις τροπολογιών στο κοινοβούλιο

Του **Μιχάλη Μιλτσακάκη***

Τις μέρες αυτές εξελίσσεται πανελλαδική πρωτοβουλία των συνδικαλιστικών δυνάμεων του ΠΑΜΕ για το μέτωπο των συμβασιούχων στο δημόσιο, όπου καλούνται σωματεία και ομοσπονδίες να συσπειρωθούν γύρω από ένα πλαίσιο αιτημάτων και ένα απογευματινό συλλαλητήριο στην Αθήνα, την Τρίτη 12 Φεβρουαρίου.

Σε πρώτη ανάγνωση δείχνει μια πολύ θετική πρωτοβουλία που αφορά ένα από τα πιο εκμεταλλευόμενα τμήματα της σύγχρονης εργατικής τάξης, που διαρκώς πληθαίνει και “θεσμοποιείται” στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Ας δούμε όμως ορισμένα ζητήματα:

1) Το κεντρικό αίτημα της κινητοποίησης είναι εξαιρετικά περιορισμένο και αφορά μόνο τη μετατροπή των συμβάσεων Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου (ΙΔΟΧ), που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, σε Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου (ΙΔΑΧ). Δεν ξεχωρίζει, δεν τίθεται καν, ο στόχος για **εδώ και τώρα κατάργηση όλων των μορφών ελαστικής εργασίας στο δημόσιο** (επικουρικοί, αναπληρωτές, εργαζόμενοι με κοινωφελή προγράμματα – τι κάνουν γι αυτά αλήθεια οι δήμαρχοι του ΚΚΕ; -, εργαζόμενοι με ΕΣΠΑ, εργολαβικοί), **μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, ανατροπή των σφαγιαστικών νέων μεθόδων επιλογής του μόνιμου προσωπικού με το εμπόριο των μεταπτυχιακών και των “προσόντων”**, όπως ανέδειξε ο πρόσφατος αγώνας στην εκπαίδευση.

2) Η κινητοποίηση γίνεται για να στηρίξει τροπολογία που κατατίθεται από βουλευτές του ΚΚΕ για κατάργηση συγκεκριμένου σημείου από το άρθρο 103 του υπό αναθεώρηση Συντάγματος. Πιο συγκεκριμένα, στα σωματεία έρχεται πλαίσιο ψηφίσματος που λέει να «Απαλειφθεί από το άρθρο 103 και το σύνολο του Συντάγματος κάθε διάταξη που εμποδίζει ή ακυρώνει τη μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου». Είναι φανερό ότι ο κεντρικός άξονας της κινητοποίησης εντάσσεται στην κοινοβουλευτική λογική (και όχι στο «δίκιο του εργάτη»). Συναρτά τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων με το άρθρο 103 του Συντάγματος και τους περιορισμούς που αυτό θέτει. Σπέρνει αυταπάτες για τη δυνατότητα φιλεργατικής αλλαγής του αστικού συντάγματος – στην εποχή μάλιστα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού! – και δεν θέτει ζήτημα ανατροπής του αντεργατικού νομικού οπλοστασίου που γκρεμίζει εργατικές κατακτήσεις αιώνων. Σπέρνει επιπλέον αυταπάτες για τη δυνατότητα προοδευτικής αλλαγής του Συντάγματος από τη σημερινή κοινοβουλευτική πλειοψηφία και τον αστικό διπολισμό που παίρνει όλο και πιο αντιδραστικά χαρακτηριστικά. Στην πραγματικότητα δεν είναι το Σύνταγμα που δεν επιτρέπει την μονιμοποίηση των ελαστικά εργαζόμενων και των συμβασιούχων, αλλά η ίδια η πολιτική επιλογή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (όπως και των προηγούμενων κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) λόγω αποδοχής της στρατηγικής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της ΕΕ για υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης μέσα και από την εργασιακή της αποσταθεροποίηση.

3) Από άποψη **μορφής**, πρόκειται για μια τυποποιημένη κίνηση απογευματινού συλλαλητηρίου (και μάλιστα στήριξης κοινοβουλευτικής διαδικασίας) και όχι απεργιακού αγώνα. Στην ουσία πρόκειται για **κίνηση αποκλιμάκωσης** (και όχι κλιμάκωσης όπως ισχυρίζεται το ΠΑΜΕ) σε σχέση με το ρήγμα που

άνοιξε στην κυβερνητική επίθεση ο σπουδαίος αγώνας των αναπληρωτών εκπαιδευτικών αλλά και των σποραδικών αγώνων που έχουν ξεσπάσει το τελευταίο διάστημα στους ΟΤΑ, την υγεία, την υπηρεσία ασύλου, την ΠΟΚΟΠΚ για τους συμβασιούχους του δημοσίου.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΠΑΜΕ πουθενά το τελευταίο διάστημα δεν βάζει σε κεντρικό επίπεδο συγκεκριμένη πρόταση απεργιακού αγώνα παρά μόνο περιορίζεται σε γενικά πολιτικά συμπεράσματα ή ακολουθεί τις πρωτοβουλίες του υποταγμένου, αστικοποιημένου συνδικαλισμού.

4) Το δις εξαμαρτείν ουκ εστί ανδρός σοφού. Είναι ακόμα νωπή η πικρή εμπειρία της συσπείρωσης των 500 σωματείων για τις ΣΣΕ, πριν δύο χρόνια, η οποία και τότε εκφυλίστηκε (με αποκλειστική ευθύνη του ΠΑΜΕ) σε απογευματινή κινητοποίηση την ημέρα κατάθεσης σχετικής πρότασης στη Βουλή από το ΚΚΕ, ενώ οι υποσχέσεις του περί ευρύτερου συντονισμού που θα συνεχίσει και μετά με απεργιακή δράση έμειναν στο ντουλάπι. Και φυσικά, πρόσφατη είναι η πολεμική του ΠΑΜΕ στην απεργία πρωτοβάθμιων σωματείων του ιδιωτικού τομέα της 1ης Νοέμβρη 2018, με την απαράδεκτη τακτική της μετάθεσης ημερομηνιών.

5) Από τα παραπάνω γίνεται προφανές ότι το ΠΑΜΕ πιο πολύ νοιάζεται για να εντάξει το κίνημα σε συνήθεις διαμαρτυρίες στήριξης του κομματικού του σχεδίου (και μάλιστα στη Βουλή) με βάση την πάγια και εντελώς μονότονη θέση του ότι «ο λαός πρέπει να βγάλει συμπεράσματα» και ότι «το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα – η αποθέωση της ιδιοκτησιακής αντίληψης – που σου λέει την αλήθεια». Παρά για το αντίστροφο: το κίνημα δηλ. και οι αγώνες ανατροπής να επιβάλλουν νόμους με γενική ισχύ. Το πρόβλημα με το ΠΑΜΕ δεν είναι όμως μόνο “κομματικό” όπως εκτιμά μια μάλλον επιφανειακή ανάλυση. Φοβούμαστε ότι ωριμάζει – τουλάχιστον σε ένα τμήμα της ηγεσίας του – κάτι πιο σοβαρό, ένα επικίνδυνο πισωγύρισμα. Στην αντικειμενική δυσκολία της πολιτικής περιόδου, αρχίζει να υποτάσσεται σε μια λογική πλατιάς και συναινετικής δράσης, εντός των ορίων που θέτει η ΕΕ, ο «δημοσιονομικός χώρος» και οι κύριες επιλογές του κεφαλαίου. Αλλιώς δεν μπορεί να απαντήσει κανείς εύκολα στο ερώτημα γιατί το ΠΑΜΕ ενώ έχει εύκολο τον ακολουθητισμό την απεργία της «κοινωνικής συμμαχίας», των «πανεργατικών» τύπου ΓΣΕΕ και των «τοπικών» τύπου Σάμου, μαζί με το τουριστικό κεφάλαιο και τους ξενοδόχους, ανακαλύπτει διαρκώς δυσκολίες και δυσμενή συσχετισμό όταν πρόκειται για κινητοποίηση της βάσης με ταξικά αιτήματα και με όρους υπέρβασης του υποταγμένου συνδικαλισμού.

6) Το κίνημα έχει εμπειρία για το πως καθόρισε ακόμα και τη διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης όταν με τη μεγάλη απεργία του 2006 και το φοιτητικό κίνημα του 2006-2007 πέτυχε να σπάσει την πολιτική συμφωνία των συστημικών κομμάτων, κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, και να ακυρώσει τη συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16 (ιδιωτικά ΑΕΙ), την απόπειρα άρσης της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και την περιβαλλοντική εκμετάλλευση – καταστροφή των δασών. Τότε, το κίνημα δεν υπέβαλε προτάσεις στα κόμματα αλλά ανέπτυξε ένα μεγαλειώδη αγώνα με διάρκεια, απεργιακή κλιμάκωση, καταλήψεις και έτσι νίκησε.

7) Είναι η ώρα για ένα πραγματικό αγωνιστικό σχέδιο ρήξης και ανατροπής στο Δημόσιο: Με αιχμή τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων και όλων των ελαστικά εργαζομένων, την κάλυψη όλων των μισθολογικών απωλειών και την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού. Με ενότητα, κοινή δράση και συντονισμό στα πρωτοβάθμια σωματεία και τις συνελεύσεις για απεργίες και δυναμικές κινητοποιήσεις. Με κοινή πάλη εργαζομένων δημοσίου και ιδιωτικού τομέα για την πλήρη κατάργηση της ελαστικής εργασίας.

Ο Μιχάλης Μιλτσακάκης είναι μέλος ΕΕ ΑΔΕΔΥ με τις Παρεμβάσεις-Συσπειρώσεις-Κινήσεις

Πηγή: **prin.gr**